

<C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a valečné\Beletria\Harasimove Petr&Pavel\Hedvabna prace.pdb>

**PDB Name:** HEDVÁBNÁ PRÁCE

**Creator ID:** REAd

**PDB Type:** TEXt

**Version:** 0

**Unique ID Seed:** 0

**Creation Date:** 16.8.1973

**Modification Date:** 16.8.1973

**Last Backup Date:** 1.1.1970

**Modification Number:** 0

HEDVÁBNÁ PRÁCE

Pavel a Petr Harašimovi

Zveřejněno se souhlasem internetového magazínu Amberzine

<http://amber.zine.cz>

I

Petr Bradley se dopotácel s potížemi k hromadě papírových krabic a těžce se sesul mezi ně. Dnešek byl těžký den. Hned ráno našli Wolfa Květinku zmrzlého na šesté letištní.

Letošní mrazy přišly nečekaně brzy a nečekaně tuze. Bezdomovci jakým byl i on sám padali k zemi, setnutí mrazem, každou chvíli. I jemu mráz zalezl do vousů a hustých vlasů, postříbřil je a šel dál. Petra mohlo hrát jeho mládí, ikdyž vypadal o deset let starší a mezi homelessáky přímo zapadal.

Dopoledne za pár babek složili s Hrbáčem kamión cigaret, za což si koupili na půl flašku vodky a zbytek si zasunul pod podšívku svého pláště. Jíst nemusel a ani nepotřeboval, jeho metabolismus se samozásoboval z umělých tkání, které si čas od času kupoval.

Zmrzlý dnešek pomalu končil. Někde ve městě, možná docela blízko něj, umíral další z jeho známých a ruleta života Petra Bradleje se nečekaně roztočila.

II

Dobrman se skrčil v nízkém porostu klonovaných jehličnanů a pozoroval. Noční New Hause City bylo

ted' královstvím snobů a bezdomovců. Jediné, co se prolínalo jejich odlišnými světy byl alkohol. U jedněch rozmařilost u druhých jediný přítel a kamarád, který jim zbyl z dob předešlých.

Dobrman věděl se stoprocentní jistotou, že ten koho hledá je jeden z nich, homelesák, tulák beze jména ukrytý ve spodině společnosti. Tohle byla dvacátá noc, kterou trávil venku, skryt mezi nimi. Viděl je padat vyčerpáním k zemi, viděl je přimrzat k železným konstrukcím, viděl je opíjet se do nemoty a pro další hlt se vraždit navzájem. Viděl to každou noc a oni jej neviděli, slyšel, co si vyprávějí mezi sebou a oni jej neslyšeli, věděl, co si myslí a oni to nevěděli. Mohl by ted' být klidně jedním z nich a nikdo by jej z ničeho nepodezíral.

Tulák, který ho zajímal se převaloval v krabicích a tiše chrápal. Dobrman si natáhl kožené rukavice a na pravou z nich si navlékl skupinu injektorů. Kupodivu ho chtěli živého. Za tu dobu, co pro ně párkrát dělal, je život nezajímal.

Dobrman, vnímač s nevýraznou tváří a tuctovou postavou přivřel na chvíli oči. Tulák snil. Vnímal jeho sny. O Slunci, o ulicích zaplněných láhvemi alkoholu o krásných ženských. Otřásl se. Nesnášel se hrabat jiným ve snech. Bylo mu jakoby svlékal jejich duše do naha. Ikdyž.... nese to výsledky. Byl to Petr Bradsley, ted' už jen kupa zapáchajícího šatstva.

"Jdu si pro něj," zašeptal Dobrman do vysílačky, "pošlete vůz a peníze. Konec." Naposledy se ještě rozhlédl. Policejní hlídka projela nevšímavě kolem. Ulice byla pustá. Musel jednat rychle a tiše. Varovali jej před ním, ikdyž ted' se mu to zdálo směšné.

Dobrman vyskočil. K tulákovi to bylo přes třicet kroků. Tlumiče podrážek pracovaly dokonale. Studený vítr se mu zakousl do tváří. Koutkem oka zpozoroval pohyb. Krok, dva, odraz. Strhnul vstávající postavu k zemi a zkonokautoval ji ranou do obličeje. Sprška krve se rozprskla na všechny strany a kus odervaného retu splihle visel dolů, jen občas sebou cukl. Dobrman přiložil k bezvládnému tělu injektor z uspávací drogy a dvakrát stiskl. Tělo sebou škublo a uvolnilo se. Hotovo.

Odněkud z dálky připlul zvuk zaklapnutí dveří. Pak kroky. Jedny, druhé, a pak ještě jedny. Dobrman zpozorněl. Tři? Postavy neviděl, ale slyšel lépe než kdykoliv předtím. Pustil ochromené tělo a přivřel oči. Objekty byly pár ulic od něj. Nikdy dosud tak daleko nečetl! Tulákově tělo muselo působit jako zesilovač, ale ted' neměl čas nad tím přemýšlet. Vstoupil do jednoho z nich. Jeho vědomí přilnulo k toku mozkových vln a stalo se jejich součástí.

\* Ztracená práce, proč zrovna Dobrman? Co když mne zmerčí, dřív než to spustím? Je to posranej život, byl docela dobrý kámoš. Sakra, že nejde couvnout. Nejraději bych oddělal ty dva sráčky. \*

- Tak takhle to je. - pomyslel si Dobrman a proletěl se v tisícině sekundy napadeným mozkiem. Byl to Šesták-zabíječ, jeden z nejlepších ve své branži. Dobrman se přeorientoval na muže po jeho levici. Znal jej jako pana A, jména při takových akcích byla nadbytečná.

\* Co když se to nepovede? \* Dobrman sebou cuknul. Právě překonal intovou blokádu pana A.

- Panebože v čem to jedu? Do čeho mne to dostali? - pomyslel si Dobrman a znovu přivřel oči. Celé jeho tělo ztuhlo.

O několik stovek metrů dál se pan A chytil za hlavu. Bolest mu zachvátila mozek a vyšlehla v celém těle jako milióny plamenů. Ve zlomku sekundy se do volných pamětí Dobrmanova mozku přepsalo vše, co pan A prožil od doby, kdy sperma jeho otce bylo použito ze spermatické banky a spojeno s vajíčkem jeho matky. Pan A se zapotácel, ale neupadl. Všechno se odehrálo v tak kratičkém okamžiku a přesto se z jeho hrdla vydral výkřik, "Jsem přečtený!!" Možná v té chvíli podlehl panice, pud sebezáchovy mu zkalil rozum, protože byl v oné setině sekundy silnější než všechno, čemu se pan A v životě naučil. Byl sám proti sobě.

Pan B nezaváhal. Jedna tichá střela do hlavy a druhá do srdce.

"Dělej!" vyštěkl na Šestáka, "Dobrmanovu hlavu."

Šesták přikývl. Ted' šlo vše stranou. Bud' on, nebo Dobrman. Z podpaží vytáhl svou IW5 a vyrazil kupředu.

Pan B usedl na zem a přivřel oči. Intová egoochrana pracovala na maximum. Nechtěl dopadnou jako agent Svalus. Za chvíli přijedou hoši od krizovky a do té doby snad nezmrzne.

Šesták se skokem vrhnul do prostoru ulice, kde se mělo vše odehrát. Dřív, než dopadl na promrzlý

beton, třikrát po sobě vystřelil. Tři psí střely, jenž mají v hlavicích mikronaváděcí systém na principu pachové analýzy se rozlétly do etéru. Šesták se přetočil na koleno a bokem se zapřel do zdi nejbližšího domu. Display IW5 se červeně rozblikal. Žádná ze střel nenašla svůj cíl. Šesták se opatrně porozhlédl po otevřeném prostranství. Bylo tam pusto.

"Zatraceně!" vyskočil na nohy.

Kdyby byl vnímač jako Dobrman zaslechl by teď jemný, vzdalující se chod motoru auta, jenž se opatrně šinulo nočními ulicemi o několik bloků odtud, kam omezená působnost dogbuletů nesahala.

Tak jen schoval zbraň a pomalu se vracel k těm, co jej na tuhle práci najali.

### III

Tenhle byt ještě nikdy nepoužil, měl ho v záloze pro podobné případy. Neměli by ho tady najít, alespoň chvíli ne.

Dobrman teď seděl se skříženými nohama v křesle a poslouchal hudbu. Vždy jej uklidňovala.

Tělo tuláka leželo na podlaze vedlejší místnosti a těžký zápach, jenž se z něj linul, stačil za krátkou dobu, načichnout dobrou polovinou bytu.

Dobrman se usmál a vhodil do sebe druhou skleničku koňaku. Chtěli ho zabít! Proč? Bastardi! Nebyl zvyklý na takové situace. Žil při svém stylu života zabíječe docela v poklidu. Na jedné straně práce a na druhé odpočinek. Byl sice vnímač a zabiják, ale měl svůj život. Věděl kde je hranice a teď mu práce vtrhla tím nejkrajnějším způsobem do života. A nebýt toho tuláka mohl být už mrtvý.

Nastala půlnoc. Nejvyšší čas začít. Každá minuta se teď počítala k dobru. Nejprve napíchal do tulákova těla tři další dávky uspávací drogy, nemohl riskovat jeho probuzení, alespoň pro nejbližších pár hodin, kdy bude pracovat. Pak se svlékl do půl těla a usedl do těžké dubové židle. Levou rukou si přitáhl k sobě biokom s masívním, obdélníkovitým zařízením. Měl strach a nezastíral si to, ale couvnout už nebylo kam. Chvějící se ruka aktivovala přístroje. Biotranskriptor mozkových vln se tiše rozepřel. Nerad pracoval s podobným druhem přístrojů. V podstatě byl proti všem egotranskripčním, příliš rád měl suverenitu přírody a ctil ji. Jenže teď už sondy směřovaly k jeho hlavě a Dobrman je nemohl zastavit. Musel to udělat, aby si zachoval možnost žít minimálně ještě několik dalších hodin a Dobrman žít chtěl. Výsledky všech činností měl okamžitě k dispozici. Objekt : Ali Nivien, stáří dvacetosm let, běloch, pohlaví mužské. Základní mozkové funkce v normálu.

Zvýšená úroveň telepatie, zrakové i sluchové ability. Vnímač druhého stupně. Užívání dvou přídavných biologických pamětí, typu BM 2.01.

BM 2.01 A zcela zaplněna, BM 2.01 B zaplněna z 92 procent. Další konkrementy mozkových a paměťových implantátů nenalezeny.

Dobrman cítil, jak jej sondy svlékají, jak pronikají tajemstvím jeho mozku, jak bortí brány podvědomí i nevědomí. Byl zcela v jejich zajetí a rozhodně to nebylo příjemné.

Výčet základních funkcí Dobrmanova mozku skončil a on se stal opět pánem situace.

"BM 2.01 A a BM 2.01 B do vnější biopaměti." Sondy je začaly okamžitě transferovat do paměti biotranskriptoru. "Teď uvolnit hlavní schránku biotranskriptoru a přesunout tam celý obsah mého mozku. Bod dvě, vytvořit dvě kopie a uložit je do archívu. Bod tři, BM 2.01 A a BM 2.01 B, přetransferovat do mého mozku a ponechat je tam na dobu desíti minut. Bod čtyři, utlumit mé veškeré pohybové schopnosti. Bod pět, všechny události zaznamenat. Bod šest, po limitu přesunout BM 2.01 A a BM 2.01 B do biotranskriptoru a obsah mého mozku nazpět ke mně. Bod sedm, během limitu nereagovat na žádné povely a příkazy mnou vydané. Bod osm, při jakékoliv cizí aktivitě okamžitě provést bod šest."

### IV

Svalusovo znovuaktivizované vědomí prohnulo nadrogované Dobrmanovo tělo a tlumeně vykřiklo, "Jsem přečtený!!" Okamžitě si uvědomil, že udělal chybu. Tu největší a nejloupější chybu svého života.

Být sám na Hilconě místě, okamžitě by střílel. \* Ten hajzl mne přečetl! Jak to?! Nic se neděje? Mám být mrtvý!.

Svalus opatrně otevřel oči. Vše kolem něj bylo podivně rozmazáno a bylo tam ticho. Poznal, že není na ulici a cítil nemožnost pohybu. Droga? Nadrogovali mne, aby se nemohl hýbat, ale kdo? Organizace by si s ním tolik práce nedávala. Nebo snad ano? Vzpomínka, jednou před léty, když se agent Hilcon vypořádával z akce s třemi zásahy, navíc přečten a na prahu smrti, tak jej dala organizace po čase zase dohromady.

Znovu se pokusil zaostřit zrak, ale nešlo to. Tonul v naprosté mlze a jediné, co cítil, byl pouze tlukot vlastního srdce, jenž ho uspokojoval. Žije. A s každým okamžikem chtěl žít víc a víc. Nikdy předtím nepoznal větší touhu. Toužil a smál se radostí. \* Žiju, já žiju. \*

\* Musím zavolat máma a Lindě. Panebože, vždyť je to už osm let. A Svan? No co asi Svan, co dělá můj mladší bratříček? A Ron? \*

Ted' už ale přestal být Svalus, agentem Svalusem, jakým byl ještě před několika hodinami. Agent Organizace, bez citů, tužeb, strachu. Přestal být agentem pro agenta, strojem na všechno. To ted' padlo. Ted', kdy je mimo své přirozené tělo, bez působení všech posilovačů a tlumičů, které do něj Organizace nastrkala.

"Telefon, chci telefon. Slyšíte mne, já musím volat! Mám na to právo." neslyšel svůj hlas, ale cítil, že mluví.

Chvilí čekal. Nic se nedělo. Zkusil to ještě jednou, ale se stejným výsledkem. "Co to má znamenat!? Proč po mě nikdo nic nechce? Kde to jsem? Slyšíte mne někdo, co ode mne chcete? Hilcone! Slyšíš, Hilcone! co se stalo?" \* museli mne nečím omámit \* Svaluse se začalo zmocňovat hysterie. \* Musel to být Hilcon, nebo ten druhý, no, Šesták ,nebo jak se mu to říkalo. \*

"Hilcone!" zakřičel Svalus. "Co je se mnou? vždyť to neměla být žádná akce, tak proč?"

Agent Svalus měl pravdu, takovému druhu akce se říkalo hedvábná práce, protože neměla přílišné nároky a nebezpečí bylo minimální. Byla to jen pátračka po jisté osobě, o které si organizace myslela, že už dávno neexistuje. A pak jen zlikvidovat pátrače, a také samotného vykonavatele.

\* chtěli se zbavit i nás, hajzlové. Proklatě, že se nemůžu pohnout. Já bych..... \* Dočasné oživení vědomí agenta Svaluse v Dobrmanově mozku, bylo u konce.

Pro Dobrmana to byl pouhý okamžik, kdy pocítil, že opět vnímá. Celé tělo mu brnělo po vstřiku antidrog.

"Dělo se něco?" zeptal se po chvíli.

"Záznam je připraven, pane."

"Tak to spusť."

V

Agent Raul Hilcon postával u otevřeného okna a kouřil silné cigarety. Jeho nadřizený seděl za tmavočerveným stolem a snažil se vypadat co nejprísnejší.

"Za všechno nesete odpovědnost jen vy sám, agente Hilcone! Nezdá se mi Hedvábná a smrt agenta Svaluse, nechci vám nic nalhávat, ale vaší kariéře to asi moc nepomůže."

Kyprý mužik za stolem si dával záležet na tom, co říká. Nikdy nebyl agentem, kterým chtěl vždycky být, a tak vždy vychutnával jakýkoliv neúspěch ostatních. Skrytě, jízlivostmi a provokacemi si léčil svůj komplex méněcennosti, samozřejmě s jistou hranicí, za kterou se nikdy neodvážil. Byl to konec konců přece jenom srab.

"Tady jsou další pokyny a snažte se, agente Hilcone, ať to zase nezvoráte."

Raul Hilcon popadl obálku, "Jednou ti rozmlátím ksicht, Brechte a nebude to dlouho trvat," prohodil k nadřizenému a uhasil cigaretu o desku stolu.

"Jen si to zkuste, jste podělaný až za ušima, agente. Vždycky jsem vedení říkal, že na svou práci nejste ten pravý," křičel Brecht, ale sám cítil, že to nezní tak přesvědčivě, jak by mělo. Agent Hilcon byl jedním z nejlepších lidí u Organizace a on to moc dobře věděl.

Hilcon vyšel ze dveří do dlouhé chodby. Nemusel ani obálku otevřít, věděl, co v ní najde. Někdo totiž ví,

co by vědět neměl. Nebude to lehké.

## VI

"No tak vstaň. Nejsi tady proto, aby ses válel. Jsi pro mě důležitý a pro ně asi ještě víc. Tak vstávat."

Dobrman třásl zapáchajícím tělem, které se nemohlo dostat z područí uspávacích drog.

"No konečně." řekl po chvíli, když tulákovy oči poděšeně zamrkaly na svět. "Ještě si tě pojistím, víš, aby jsi mi neutekl," prohodil Dobrman dodatečně k otupělé postavě, jenž na něj zhlížela ze zarostlého obličejce a zacvaknul mu pouta kolem levého zápěstí, které potom připnul k žebřině zapuštěné do zdi.

Tulák si ho prohlédl dlouhým, ostrážitým pohledem a prohodil, "Co po mně chcete? Nic nemám."

"Ale máš a to dost na to, abych tě mohl třeba zabít, jestli to bude nutné." Dobrman se zvednul a postavil se nedaleko něj.

Tulák si ho ještě jednou změřil udiveným pohledem, "Můj život stojí za hovno a já ostatně taky, ale říkáš, že mám pro tebe cenu. Stojí to za panáka? Nebo za dva?"

"Může být," přikývl Dobrman, "Chci informace, zatím."

"Dobrá, šéfe, jsem sice neprodejný, ale za lahvinku rychle podléhám inflaci, nebo jak se tomu nadává."

Zanedlouho se před tulákem objevily dvě sklenky koňaku.

"Petr Bradley?" Dobrman přisunul jednu z nich.

"Neznám," hlesnul tulák, "Jeden z nás?"

"Tvé jméno?" přisunul mu druhou.

"Matran Craven, původně, tam venku jsem Štika," polknul. Vousatá tvář se usmála, "S tebou se ale dobře pracuje."

Dobrman si jej změřil pátravým pohledem. Věděl, že nezapírá, za tu dobu si ho přečetl nejméně třikrát. Reagoval jedině na jméno Matran Craven. Petr Bradley byl uložen v třinácté komnatě jeho mozku, kam se ani Dobrman nemohl pořádně dostat, protože ho něco brzdilo. Musel být silně zablokovaný a nebyla to v žádném případě iontová bariéra. Dobrman si byl jist, že před ním sedí Petr Bradley, ale nevěděl, co je zač a vůbec bylo tady mnoho podivných otázek.

Bylo za několik minut jedna hodina. Mašinerie Organizace se už určitě rozjela na plné obrátky. Možná, že zanedlouho zaklepou na jeho dveře. Musí se dostat do té třinácté komnaty.

"Chceš si vydělat, štiko?" nahodil Dobrman udičku a tulák se okamžitě chytil.

"Se ví. Kolik?"

"Dvě stovky," řekl Dobrman a tulák tiše hvízdal.

"Cokoliv, šéfe."

Během pěti minut už seděl tulák v křesle, pevně připoután k bočním opěradlům a tiše chrápal. Dobrman stál vedle a na hlavu mu instaloval přísavné sondy. Biokom znovu zapředl a spolu s ním se aktivizovalo i vše ostatní. Deset biopamětí bylo připraveno poskytnout svůj téměř nekonečný obsah, čističe a strážci v pohotovosti proti destrukcím ať už náhodným, či plánovaným.

"Matran Craven, třicet pět let, běloch, muž, mozkové funkce v normálu. To byl Matran Craven."

Biokom však neodbytně pokračoval dál a zakusoval se hloub a hloub. "Původní uživatel Petr Bradley, narozen v Aurulu 17.11.2156. Vnímač prvního stupně. Všechny mimořádné mozkové funkce v útlumu, absolutní vnímací smysly potlačeny. Nalezeno deset přídatných pamětí BS1.01, dále dva další přídatné femorální pseudomozky s biologickou strukturou. Poslední biopřepis 15.8.2186. Všechny funkce lze znovuaktivovat odstraněním ega Matrana Cravena a zrušením mozkových bloků."

Místnost utonula v absolutním tichu.

"Tak tohle jsi." špitnul pobledlý Dobrman a dal tulákovi další porci uspávacích drog.

"Vachtanger."

## VII

Vachtanger bylo nepohodlné zboží. Horký brambor pro Organizaci, která je za miliardy stvořila a která je používala pro své účely. Oficiálně se nic nevědělo. Ale byly zde nevysvětlitelné úmrtí, hledání a



nacházení tisíciletými uschovanými tajemství, zjišťování, téměř nezjistitelného - byli tady Vachtangeři. Veřejnost o nich nevěděla. A pak jeden snaživý úředník z Organizace plus jedny noviny a skandál jako vyšitý. Jména, čísla, údaje. Omezování lidské svobody a práv, porušení diskriminačního zákona práv pachatelů. Smlsli si na tom všichni, ale Organizace z toho vyšla s čistým štítem. Nikdo jim je nedokázal. Všechny stopy byly zamety. A teď má jednoho z nich před sebou. Půjdou po něm jako po žihadle v prdeli.

Dobrman se svými schopnostmi byl jen vánek proti komukoliv, kdo byl Vachtangerem. Vánek proti uragánu. Vachtangeři byly monstra vlisovaná do lidských rozměrů. Bohové i ďáblové svou mocí. Dokázali prý splynout vědomím s čímkoliv. Mohli se prohánět vodami řek, plynout s oblaky v poryvech větru. Mohli nerušeně růst s rostlinou, létat s mouchou, splynout s kamenem. Mohli se rozdrobit v prach, nechat se unášet nekonečnem a přitom strnule meditovat. Mohli směřovat a předurčovat, tvořit i likvidovat. Dívali se přírodě rovnou do očí a smáli se jí. Nenáviděl je za to!

Tenkrát před léty, když to v Organizaci prasklo, znělo to jako neskutečná pohádka budoucnosti a málokdo se tomu odvažoval věřit. Bohužel.

Dobrman se natáhl na lůžko. Má Vachtangera, má kopii ega pana A, za jeden lidský život by se to vyměnit dalo.

Agent Hilcon prošel nízkou chodbou a cd-kartou si otevřel dveře. Prošel tmavou regenerační síní a vklouzl do úzké kobky. Krajně se mu nechtělo, ale věděl, že tam jít musí. Ještě jedno odživení a má nárok pobýt si šest měsíců s rodinou. Neviděl je už tak dlouho.

Dveře, které se za ním zavřely, by se v klidu vysmály i atomovému žaru. Neexistuje šance se skrze ně dostat ven.

Několik minut před tím usedal Dobrman znovu k biokomu. Času už notně ubylo. Zadal příkazy, aby biokom přeskenoval opis ega pana A a našel vše, co je ve spojitosti s názvy Vachtanger, Peter Bradley, Hilcon.

Měl strach. Přirozená část člověka ho začala víc a víc ovládat. Cítil ho, jak mu stahuje hrdlo a žene srdce vpřed. Tulák vedle něj dokazuje existenci Vachtangerů. A Organizace ho chce určitě nazpět. Jistě jich mají víc, dva, tři, tucty, sta! Všichni půjdou proti němu. Smečka divokých lvů a on. Příliš snadná kořist. Cítil, jak se ke dveřím vztahují jejich odporné ruce. Roztrhají ho jako kus papíru. Najednou vyskočil a popadl zbraň. Ne! Bude se bránit, pár jich určitě vezme sebou.

- Co blbneš? - zakroutil po chvíli hlavou sám nad sebou. Uvědomil si, že s tím, co mává v ruce, může zlikvidovat jen sám sebe a nasupně pistoli odhodil.

- Jsi v tom až po uši, ale přece se z toho nepodělaš. Přemýšlej chlape! No tak je to správné, přemýšlej.

-

Výsledky, které ohlašoval biokom, ho už nezajímaly. Byla to falešná stopa. Teď už se bojovalo zbraněmi daleko těžšího kalibru a on má také jednu vedle sebe. Náhle už věděl, jak z toho ven. Snad. Byla to ve své podstatě primitivní rovnice o jedné velké neznámé, navíc porušovala majestát přírody, ale možná to přeci jen vyjde a on zůstane na živu. Ano, odblokuje Bradleye a pak do něj nechá opsat své ego. Spojí se s ním a Vachtanger + Dobrman bude víc než Dobrman.

## VIII

Agent Hilcon usedl na studenou zem. Osaměl v tiché temnotě a pokoušel se odreagovat, ale dnes mu to nešlo. Pořád měl před sebou Svalusovu mrtvolu, a vytřeštěnými očima, jak se do ní postupně zakusuje mráz, kterému je úplně jedno, že to byl jeho nejlepší kamarád. Vlastní vědomí jej mučilo. Podle každého trestního řádu je vrah, ale Organizace na to nahlíží jinak. Vykonal jen svou práci za stálý plat plus prémie. Svalus byl tou prémie, hrstí kreditů, které mu vhodí do koryta. Přál si, aby odživení dnes přišlo, co nejdřív, chtěl zapomenout, chtěl být na chvíli zase někým jiným. A že si potom nic nepamatuje, nevadí, zapomene.

Zatočila se mu hlava. Je to tady! Agent Hilcon se opět stal jen pouhou minulostí s bezvýznamnou tělesnou schránkou. Všechno se odporoučelo k čertu, prožitky ztrácely smysl, všechno lidské ztrácelo smysl. Byl v jiných dimenzích. Jen kdesi v nekonečnu problýskávala jemná niance spojení, nádech lidského citu a

sounáležitosti s rodinou. Pro ně musel udělat to, co bylo v pokynech, probřednout bahnem špíny a hnusu a sloužit.

Jeho mysl se rozletěla, neexistovala překážka, jenž by ji mohla zastavit. Jako pes si čichla k obálce a explodovala. Čas se roztrhal a ztratil smysl. Někde je objekt Ali Nivien, může být stovky kilometrů odtud, zahrabán pod zemí, schován tak, že není v lidských možnostech jej najít, ale pro něj je jako bílá vrána uprostřed milionů černých.

V ten samý okamžik opis Dobrmanova mozku putoval do vyprázdněných femorálních pseudomozků Vachtangera Bradleaye. Další tok neutrálních biovlń bil do hradeb tlumících bloků a úspěšně je zdolával. Partie byla rozehrána.

Každý z desíti milionů obyvatel New Hause City tu noc pocítil ve svém mozku neurčité zachvění. Většina z nich spala, takže se jen obrátila na druhý bok a spala klidně dál. Mnohem menší část bdících uchvátla na setiny sekundy malátnost a jen výjimky pochopily, že byly přečteny. Ti zase byli natolik uvědomělí, že po tom dále nepátrali. Nebyla to jejich věc.

V desáté nanosekundě odživení mysl Vachtangera Hilcona pronikla objektem Ali Niviéna a zparalyzovala ho. Pokyny byly vyplněny. Organizace zaznamenala místo a eskadra nastoupila k akci. Teď už jej nepotřebují.

## IX

- Pojd', povedu tě, - pocítil Dobrman, bylo to jemné a uklidňující jako mámino pohlazení. Zatím nevnímal nic, jen cítil jakoby se pohupoval na hladině jezera a níž si pohrává sladký vánek. Cítil mohutnou volnost a přitom věděl, že je jen kopie originálu a že musí splnit vše, aby jeho předloha mohla dál žít. Zatím se to dařilo, vnímá alespoň sebe.

- Ty jsi? - pokusil se o kontakt.

- Ano, jsem. -

- Já tě odživil a odblokoval. -

- Ty, nebo někdo jiný, na tom nesejde. -

- Nemáš mi to za zlé? - podivil se Dobrman.

- Proč? Tady není zloba. A kdyby jsi nemusel, tak jsi to neudělal, vím to a věděl jsem i to, že když mne tenkrát zablokovali, přijde zase čas, kdy mne odblokují. Ale ty nejsi z Organizace. -

- Ne. - Dobrman se zamyslel.

- Víam, jdou po tobě, - zaskočil jej Vachtanger. - Co víam já, víš i ty a naopak, jsme jedno. Ty i já jsme Vachtanger, jedna mysl. Pojd' za mnou, tady ke mně."

- Jak? -

- Stačí chtít. -

Něco se změnilo. Dobrman pocítil volnost, tmou a ještě něco navíc. Pocítil ho, jako něco obrovského, co vzpíná se do obrovitánských výšin, jako něco upokojivého. A Dobrman viděl. Viděl svůj pokoj, stejný a přesto jiný. Viděl každý detail, každé snítka prachu, bakterie, molekuly, atomy. Všiml si i svého těla, jak sedí připoutáno k židli vedle nich a pozoruje je. A pak najednou sebou silně trhlo a znehybňelo.

- Co?! - pomyslel si překvapeně.

- Našli tě, - odpověděl mu vnitřní hlas. Teď je tvé tělo tam venku zparalyzováno a za chvíli si pro něj přijdou.

- A co mám dělat, já nechci umřít. -

- Ale ty přeci neumřeš? - podivil se ten hlas, - vždyť jsi tady se mnou. -

- To jsem, - připustila kopie Dobrmana, - ale tam je mé tělo a moje vědomí. Já chci žít tam i tady, určitě nechci umřít. -

- Tak pojd', - odpověděl mu hlas, - zastavíme je. - Jakoby neexistovalo nic jednoduššího.

## X

- Hej, Vachtangere, já nevím co mám dělat. -

- Jen pojd' a uť se, - odpověděl mu hlas.

Pokoj najednou zmizel. Proletěli strukturou zdi. Jednou, druhou, třetí a byli venku. Dole, hluboko pod nima, se v poklidu vinuly ulice nočního města. Dobrmana se zmocnila závrať. Vyrázili vpřed a dostal další závrať, z rychlosti. Proletěli radnicí. Roztočili se ve spirálu a už byli na kraji města. Dobrman podlehl euforii.

- Hej, Vachtangere, - pocítil hlas svého hostitele a jejich let strnul. Dobrman se zmateně rozhlížel kolem. Neviděl nikoho, kromě několika bludiček dole pod nima. Pak pochopil a přestal se dívat. Ucítil ho. Vachtanger Hilcon se zarazil. Jakoby něco zaslechl. Něco podivně blízkého.

- Vachtangere, - zaslechl znova a pocítil, jak se jej něco dotklo.

- Spěcháš někam? - zeptal se Vachtanger Bradley.

- Kdo jsi? - odpověděl ten druhý otázkou.

- To co ty, Vachtanger. Vachtanger Bradley a Vachtanger Nivien a ptáme se, kam spěcháš? -

- Za rodinou, - reagoval Hilcon, - musím přeci za rodinou. -

Dobrman pocítil náhlé zachvění, třas toho, jenž jej vedl. Byla to emoce.

- Nemáš kam spěchat, Vachtangere Hilcone, nemáš rodinu, nemáš nikoho, kromě sebe sama. Jsi jen Vachtanger nic víc, nic míň. -

- Rodina, - zopakoval Hilcon, - musím přece za rodinou. Svan, Ron, Karolina... -

- Mark, - přerušil jej Vachtanger Bradley, - Brigit, Meryl, matka Isabela, otec Filip. - pokračoval.

- Ano, musím za nimi, čekají mne. -

- Nikdo nečeká, nejsou. Je to jen implantovaná iluze, které podléháš. Ty jsi Vachtanger, nic lidského, jen nástroj Organizace. -

- Mýlíš se. - oponoval Vachtanger Hilcon. - Oni mne potřebují, mají mne rádi. -

- Tak pojd', - vyzval ho Vachtanger Bradley, - najdeme je, ano. Bydlí přece na Hill Street osm. -

- Jak to víš? Ty mne čteš, ne o tom bych věděl? -

- Moje rodina tam také měla bydlet, ale Hill street je jedna veliká, opuštěná továrna, co kdysi patřila Organizaci. Jsou tam jen stroje, špína a osamělost a naše iluze. Nemáš rodinu, máš jen jedno tělo, několik biočipů, dva pseudomozky a nekonečnou paměť k tomu. To vše do tebe vložila Organizace spolu s několika vzpomínkami navíc. To je všechno, co máš. Věř mi, také jsem ve svou lidskou rodinu věřil. Copak jsi se nikdy na ně nechtěl podívat, jako Vachtanger. Proletět stěnou a sednout si mezi ně a poslouchat, co si říkají. Jestli se jim stýská, když s nimi nejsi, jestli něco nepotřebují. Neříkej, že ne! Vím to. Já jsem to chtěl udělat pokaždé, jenže nešlo to. Nikdy jsem se k nim jako Vachtanger nedostal. Narážel jsem na blok, za nějž jsem se nemohl dostat. Zkoušel jsi to? -

- Ale já je, - hlas Vachtangera Hilcona byl stále zdánlivě stejný, ale Dobrman v něm pocítil obavu.

- Tak pojd' na Hill street, dovedu tě tam. -

Opět se rozletěli. Dvě osamocené mysli agentů, jenž svým stvořením pozbyli lidskosti. Letěli mlčky a elegantně. Jako vlna se přehnali nad městem. Jednou, podruhé a na Hill street byla opravdu jen a jen stará rozpadající továrna.

- Vidiš, jsi jen Vachtanger, bez ničeho, jen sám se sebou. Těm, kterým sloužíš nezáleží vůbec na to, co prožíváš, protože jsi jejich. Stejně jako pistole, ze které je tak snadné vystřelit. - Vachtanger Bradley se odmlčel. - Pojd' k nám, když už jsi Vachtanger, tak pouze sám pro sebe, pomůžeme ti vid', Vachtangere Niviéne. -

## XI

Agent Hilcon se vypotácel z odživovací kobky a šoural se pomalu, opíraje se o zeď, ke kanceláři svého nadřízeného. Už byl zase jenou obyčejným agentem. Bloky v jeho mozku vyřadili Vachtangera v něm z provozu. Byl vyčerpaný na nejvyšší možnou míru, ostatně jako pokaždé, když vyšel z oné místnosti. Hlava mu pukala a měl divný pocit, že mu něco provedli z mozkiem, protože si na nic nepamatoval. Ale pokyny musely být vyplněny, jinak by z odtamtud nevyšel.

Intendant Brecht seděl za stolem a v očích mu hrálo opovržení a krutost jeho lidské malosti: Viděl Hilcona vysíleného na hranici smrti a to ho nadnášelo.



"Tady máte, agente Hilcone a hlaste se ve stanoveném termínu, do minuty. A běžte už, mám důležité jednání!"

Hilcon s přemáháním zasunul obálku do kapsy. Měl sakra chuť na panáka. Vypotácel se na chodbu a dávka percianolu, kterou mu před tím, než vyšel z kobky, vpíchl do srdečního svalu, přestala pomalu působit. Dvojici ošetřovatelů, která se za ním vydala ani postřehnout nemohl. V rukou třímali injektory, kde mimo všeho, co ho po odživení vrátí zpět do kondice, byly jeho sny - rodina, dovolená, bary, zapomnění.

- Vidiš, Niviéne, nesou mu rodinu. Vem si je na starost a já ho odtud odvedu a odživím. Spojíme se za chvíli u tebe.

Dobrman ani nestačil zareagovat a pocítil, jak jej Vachtanger Bradley opustil. Zůstal sám.

Agent Hilcon se najednou divoce rozeběhl vpřed. Ošetřovatelé nachvíli zkoprněli, a pak vyrazili za ním. To už Dobrman na nic nečekal a velice snadno proklouzl strukturami jejich mozků, aby tam vydal patřičné povely. Bylo to tak jednoduché, jakoby to dělal odjakživa.

Vrchní intendant Brecht se nestačil ani pozvednout z křesla. Jeden z ošetřovatelůmu mu zkroutil ruce za záda a druhý stiskl injektor. Sny našly svou oběť a rozvířily ji mozek.

Dobrman proklouzl zdí a za chvíli byl doma, kde se opět spojil s vědomím Petra Bradleye. Jeho lidské tělo stále nehybně sedělo zparalyzováno na židli a oddávalo se osudu a možná tam v posledním koutku podvědomí, které dotek Vachtangera Hilcona, nezasáhl, stále věřilo, že se z toho dostane.

- Nešlo by ho probudit? Určitě mu tam není dobře. - zeptal se opis Dobrmanova ega. Poprvé hovořil o svém originále jako o někom jiném. Už to byl pro něj jen člověk, blízký, ale člověk.

- No jistě, prosím. - pobídl jej Vachtanger Bradley.

## XII

Dobrman se malátně probral. Celé tělo mu bmělo, ale žil, dýchal a byl stále u sebe doma. S námahou se odpoutal a postavil se. Nohy se mu třáslly a tulák vedle něj už nebyl.

V tu chvíli kdosi zaklepal na dveře. Dobrman nezaváhal, popadl pistoli a čekal. Jestli to nevyšlo, živého ho nedostanou. Pak pocítil, jak něco proniká jeho mozkem. Pokusil se to odrazit, ale bylo to mnohem silnější. Jako předtím, když jej to zparalyzovalo. Teď to však bylo jiné, mocné, ale jiné, takové přátelské, takové vlastní.

- Neblbni, Dobrmane, - pocítil zprávu ve svém vědomí a přestal se pokoušet o odpor, byl bezbranný, - jsme z toho venku. Dokázali jsme to. -

Dobrman člověk se schoulil do klubíčka. - Kdo my? - pokusil se o otázku.

- No my, ty a já. Dobrman člověk a Dobrman Vachtanger. Jsme pašáci, nebo se snad pletu. -

- Já jsem Vachtanger? - zeptal se zmateně Dobrman člověk.

- Ne, já jsem Vachtanger, ty jsi zůstal člověkem, jakým jsi vždycky byl. - odpovídal ten hlas v jeho vědomí a Dobrman začínal věřit.

- A co Organizace? -

- Co by bylo. Eskadra, co tě šla zlikvidovat, se potácí někde městem a ví jen, že splnili svůj úkol. Mimo to mají v hlavách takový nepořádek, že se Organizace hodně zapotí, než je dá zase dohromady. Teď už o tobě nikdo neví, neexistuješ pro ně, vše je vymazáno. Můžeš zase dýchat a žít. -

Hlas v jeho mozku se odmlčel. Až teď si Dobrman všiml, že v pokoji není sám. Byli tam dva navíc a on je dobře znal. Jenže byli nějací jiní, tulák i pan B. Vypadali sice jako normální lidé, tuctoví a obyčejní, ale byla z nich cítit ohromující síla, která člověka nutí, nedívat se jim zpřímá do očí. Ale Dobrman člověk se nesklonil, vydržel se dívat do očí oběma odživeným Vachtangerům. Věděl, že to oni mu pomohli a byl jim tiše vděčný. A věděl také, že oni tady nepatří. Jejich síla nebyla pro tento svět. Byli něco víc a s lidmi je spojovalo jen to tělo, křehké, smrtelné a tudíž lidské.

A zatímco si je Dobrman člověk takto prohlížel, oni tři s každou milióntinou sekundy byli dál. Dál v poznávání sebe samých, dál se všim, co chtěli, dál s tím, co dál. Každá sekunda byla pro jejich ženoucí se myslí lidským rokem.

Dobrman Vachtanger v Bradleyově pseudomozku strnul s nimi. Bradley mu nabídl zůstat a on zůstal,

poznával a zkoumal, protože už stejně neměl kam jít, byl přece jen kopií. Radili se spolu, teď to byl spolek Vachtangerů. Vše lidské jim už neříkalo nic. Tento svět přestal být pro ně. Byl příliš těsný, příliš přízemní pro jejich schopnosti, a tak se rozhodli.

- Jsem zase tady, Dobrmane člověče. Přišel jsem se rozloučit. Je sice poněkud divné, že se loučím se svým tělem a vědomím, dle kterého jsem byl stvořen, ale je to tak a já jsem rád, že to mohu udělat. Já jediný z nich tady někoho mám a možná, že se ještě uvidíme. -

Hlas se odmlčel a těla obou Vachtangerů se rozpadla v nic.

Už nikdy se Dobrman přesně nedozvěděl, co se stalo. Co bylo uděláno proto, aby on mohl dále žít. Nevěděl ani kam šli, jen tušil, že cesta Vachtangerů je jiná, daleká a že to, co by jim odpovídalo je jen jedno. Nekonečný vesmír. A jestli snas najdou jeho hranice, určitě se vrátí hledat něco nového sem. Možná, že se vrátí hledat to, co vlastně nikdy neměli.

Dobrman člověk se vydal svou vlastní cestou. Věděl, že udělal něco proti přírodě, když rozdělil svou osobnost. Dal se na cestu poznání a hledání. Hledal hranice a obrazy vesmíru v lidech, možná tím v mnohém předběhl Vachtangery, kterých se nikdy nedočkal.